

и Цезарит, букитът и флуидитът бяха твърде естествени, щото камъкът излезе под големият кон-
кретно украсения, с който бяха покрити. Единият
поглед стига да ни покаже, че сцените не са
нахвърлени случайно. Тях се свързват, произлизат
едни от други, и образуват като една цяла
мистическа книга, в която официалният от-
ношение на боговете с человете и на человете с
боговете, са ясно обяснени за много, които може
да ни разбави. Храмотъ бѣше сграден по подобие на
свѣта, такъвъ какъвто го знаеах египтяните. Земята
бѣше за тяхъ единъ видъ масса плоска и тонка, по-
дълга отъ колкото широка. Небето се простираше
върху нея, подобно - споредъ единъ - на единъ безкраенъ
флорентъ тавакъ, а споредъ други на наведено кубе.
Понеже то не можеше да се докосне безъ подпорка, то
въображавали си, че го поддържатъ четири огромни
пиластри. -

Подът на храма представляваше естествено
земята, колкото или 4^{ти} зъла на стаята пред-
ставяваша пиластри, а тавана, който бѣше съ
свои само въ Абидосъ, а другият плосък, отговаряше
точно на митото, което имаша за Небето. Всяка
частъ получаваше декорации, приспособена на ней-
ното значение. Пъти, що допираше до земята бѣше
покрито съ рисунки на растителностъ. Основата
на колонитъ бѣше заобиколена съ листа; големата частъ
на стенитъ съ големи стръкове отъ лотусъ и отъ
патиръ, между които по нѣкога гласахъ и фалси.
Букети отъ рѣчки растенія, излизатъ изъ водажа,
украшаваша голитъ части на външната стена.

Тавана, впрочемъ единъ, бѣше покривъ съ звезди
звѣзди въ петъ лѣви, между които по нѣкога се виждаха
и надписи съ името на царя основателя. Дълги ан-
фисти съ иероглифи прѣкъсватъ отъ мѣсто на мѣсто
мощността на това египетско небе. Ориситъ
на Хекхабъ и Царитъ - божии на юга и на севера,
увергани и восторжени въ божественитъ еднѣсти,
хвърлятъ, написани по централни таванъ на

